

ning til i saa Henseende at foreslaa nogen Forandring, og Lovforslagets § 43 slutter sig derfor i alt Væsentligt til Kommissionens Forslag, idet Afvigelserne kun ere at betragte som Redaktionsændringer.

§ 44 er ligeledes i det Væsentlige stemmende med de i Kommissionsforslagets §§ 55 og 56 optagne Regler.

§ 45 har i en noget fyldigere Form optaget den Bestemmelse, der findes i Kommissionens § 57 andet Stykke. I samme Paragrafs første Stykke har Kommissionen foreslaaet nogle Regler for, hvad der skal gjælde ved Sammenstød mellem Fiskeriet og andre Interesser i de fælles færste Bunde, hvilke Regler imidlertid som nærmest vedrørende Vandløbslovgivningen ere udelatte af Lovforslaget.

Til § 46. Kommissionen har enstemmig udtalt sig for Nødvendigheden af, at der fredes om vore vigtigste Ferskvandsfisk, og den har ligeledes været enig i til den Ende at foreslaa visse almindelige Fædningstider for bemeldte Fiskearter, fra hvilke der kun i ringe Grad skal kunne afviges ved de nedenfor omhandlede vedtægtsmæssige Ordninger. Ministeriet har ikke fundet nogen Betænkelse ved at tiltræde det i saa Henseende i Kommissionens § 58 fremsatte Forslag, forsaavidt angaaer de Bunde, i hvilke Flere ere berettigede til at drive Fiskeri; derimod har man ikke kunnet finde Anledning til med Kommissionen at foreslaa Fædningbestemmelserne udvidede til ogsaa at omfatte de Bunde, i hvilke Fiskeriet tilhører Staten, idet der ikke har forekommet Ministeriet at være tilstrækkelig Grund til at stille Staten med Hensyn til de samme tilhørende Fiskerier anderledes end den private Enejer.

Til § 47. (Kommissionsforslaget §§ 59—66). Det er neppe tvivlsomt, at Manglen af almindelige for Alle forbindende Forskrifter for, hvorledes Fiskeriet i det hele vil være at udøve, har været en væsentlig Hindring for Udviklingen af Fiskeriet i de færste Bunde, i hvilke Flere ere berettigede til at fiske, og der er derfor formentlig al Opfordring for det Offentlige til, som af Kommissionen foreslaaet, at søge at virke for Tilveiebringelse af særlige Fiskeriet i nysnævnte Bunde ordnende og regulerende Bestemmelser. Noget Dignende gjælder om Fjordfiskeriet, og hertil sigtende Regler ere derfor ogsaa optagne i Lovforslagets §§ 40 og 41; men isørgt turde det være iøinesfaldende, at Forholdenes Forskjellighed maa medføre, at det Offentlige med Hensyn til de heromhandlede, Privates Raadighed undergitte Bunder Benyttelse til Fiskeri, i saa Henseende maa stille sig anderledes end ligeoverfor Fiskeriet i de

for Alle tilgængelige Fjorde. At det med Hensyn til Fiskeriet i de sidstnævnte Bunde paa bydes, at der skal affattes Vedtægter, er ganske naturligt, idet de eiendommelige Forhold i Fjordene — der særlig ere Inglededer for Fiskene og Opholdssteder for de unge Fisk og paa den anden Side ere mest udsatte for Opfiskning, medens der her ikke kan paavises bestemte til Fiskeriets Udøvelse eneberettigede Personer, i hvis Magt det kunde staa selv at underkaste sig de Begrænsninger i Henseende til Udøvelsen af deres Bedrift, som Hensynet til Fiskebestandens Bevaring maatte tilfuge —, formentlig maa erkendes at indeholde en Opfordring for det Offentlige til at søge at værne om Fiskeriet derved ved særegne Regler; da derhos dette Fiskeri, hvorvel det staa aabent for Alle, dog nærmest har en partikulær stedlig Interesse, og da Fjordfiskeriets Beskyttelse saaledes anbefales ikke alene ved det almindelige Hensyn til Fiskeriets Fremme, men tillige ved Hensynet til de Omboendes Læve, som netop kan komme til at lide ved Benyttelsen af den almindelige Frihed, er det ogsaa rimeligt, at disse sidste gennem de kommunale Myndigheder saa Indflydelse paa Vedtægternes Affattelse. Anderledes forholder det sig derimod med Fiskeriet i de færste Bunde. Da der her er Tale om et Fiskeri, der ikke er frit for Alle og Enhver, men som kun tilkommer bestemte Berettigede, maa det Offentlige her stille sig mere tilbageholdende, idet det kun ganske middelbart har Interesse i disse Forhold, forsaavidt det nemlig er af Betydning for det Almene, at det ommeldte Fiskeri ligesom enhver anden Bedrift drives saa hensigtsmæssigt og produktivt som muligt. Staten bør derfor formentlig ikke her, som ved Fjordfiskeriet, paabyde, men kun opmuntre og hjælpe til Tilveiebringelse af særlige Fiskeriet regulerende Vedtægter. Da det som bemærket kun er enkelte bestemte Personer, der her ere de direkte Interesserede, og da disse derhos kun ville forefindes i et forholdsvis ringe Antal, kan det ikke siges, at Sagen har en saadan Betydning for Kommunerne, at der skulde være Anledning til at indrømme disse nogen Medvirkning ved Vedtægternes Affattelse, hvorinod det synes at ligge nærmest, at Staten, der maa forudsættes at raade over den Sagkundskab, som det vel oftest vil storte de paagjældende Fiskeberettigede paa, tager Initiativet og hjælper til at faa de fornødne Bestemmelser gennemførte, saafremt der herfor viser sig en noget almindeligere Stemning blandt de Berettigede. Disse Betragtninger have fundet Udtryk i Lovforslagets § 47, ved hvilken det heromhandlede Forhold saaledes søges ordnet paa en Maade, der er noget forskjellig fra den, som Kommissionen har bragt i Forslag. Som det vil ses, har Kommissionen nemlig tænkt sig Vedtægterne tilveiebragte ved særlige Kommissioner, saakaldte Fiskerikommissioner, som skulde udmeldes og sammensættes paa